

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego

— Skarżący twierdzi, że, po pierwsze, wskutek braku uzasadnienia zaskarżone decyzje i rozporządzenia naruszają jego prawo do obrony. Po drugie, niezgodność z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń ma wpływ na niniejsze postępowanie, gdyż z jednej strony uniemożliwia skarżącemu obronę, a z drugiej strony utrudnia Sądowi możliwość przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń. Wynika stąd, że naruszone zostało prawo skarżącego do skutecznej kontroli sądowej. Po trzecie, wskutek pozbawienia skarżącego prawa do obrony oraz podważenia możliwości przeprowadzenia przez Sąd kontroli zgodności z prawem zaskarżonych decyzji i rozporządzeń dotyczących środków zamrażających fundusze – które ze swej natury są „szczególnie uciążliwe” – prawo własności skarżącego doznało nieuzasadnionego ograniczenia.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku dowodów przeciwko skarżącemu

— Skarżący podnosi, że Rada nie przytoczyła dowodów i informacji, na których się opierała, przyjmując zaskarżone decyzje i rozporządzenia.

5. Zarzut piąty dotyczący błędnych ustaleń faktycznych

— Skarżący podnosi, że wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonych decyzjach i rozporządzeniach, w chwili umieszczenia go w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi skarżący nie był już zastępcą szefa Irańskiej Agencji Energii Atomowej. Z tego względu Rada popełniła błąd w ustaleniach faktycznych, umieszczając skarżącego w wykazach wyłącznie z tego powodu, że w chwili przyjęcia poszczególnych zaskarżonych decyzji i rozporządzeń był on zastępcą szefa Irańskiej Agencji Energii Atomowej.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa

— Skarżący twierdzi, że art. 20 lit. b) nie znajduje samoistnego zastosowania do osób fizycznych zajmujących stanowiska kierownicze w podmiocie umieszczonym w załączniku VIII. Ponadto art. 20 lit. b) przewiduje, że w wykazie umieszczane są osoby fizyczne, „które są zaangażowane w irańskie działania wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych [...], bezpośrednio powiązane z takimi działaniami lub zapewniają wsparcie takich działań”. Umieszczając skarżącego w załączniku II bez przytoczenia dowodów na to, że w chwili umieszczenia go w załączniku II skarżący rzeczywiście i aktywnie wspierał irańskie działania jądrowe, Rada naruszyła prawo.

7. Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych oraz naruszenia zasady proporcjonalności

— Skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym przypadku żaden cel interesu ogólnego nie uzasadnia tak rygorystycznych środków nakładanych na osoby fizyczne, które chociażby przez krótki okres zajmowały stanowiska kierownicze w ramach Irańskiej Agencji Energii Atomowej. Ponadto, nawet gdyby uznać, że środki te są uzasadnione celem interesu ogólnego, wciąż podlegają krytyce ze względu na niezachowanie proporcjonalności między zastosowanymi metodami a zamierzonym celem.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2014 r. –UNIC przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-338/14)

(2014/C 212/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC) (Milan, Włochy) (przedstawiciele: A. Fratini, adwokat, M. Bottino, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Dopuszczenie skargi i następnie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 19 marca 2014 r. oddalającej wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie zniesienia preferencyjnych systemów taryfowych przyznanych na rzecz Indii, Pakistanu i Etiopii w odniesieniu do garbowanych i przetworzonych wyrobów skórzanych, o których mowa w sekcjach S-8a, S-8b i S-12a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 (Dz.U. L 303, s. 1).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— W tym zakresie podnosi, że zaskarżona decyzja nie przestrzega obowiązku jasnego, precyzyjnego i niewprowadzającego w błąd uzasadnienia, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ustaleniach

— Podnosi w tym zakresie, że popełniono oczywisty błąd w ocenie kwestii zaopatrzenia w surowiec i istnienia przesłanek uzasadniających czasowe zniesienie ogólnego systemu preferencji przyznanego na rzecz Indii, Etiopii i Pakistanu w rozumieniu art. 19 ust. 1 ww. rozporządzenia.

3. Zarzut trzeci dotyczący oceny prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Podnosi się w tym zakresie brak sprawdzenia spełnienia przesłanek wszczęcia postępowania w sprawie zniesienia preferencji taryfowych wymienionych w art. 19 ust. 1 lit. d) ww. rozporządzenia.

Odwołanie wniesione w dniu 19 maja 2014 r. przez CR od wyroku wydanego w dniu 12 marca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-128/12 CR przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-342/14 P)

(2014/C 212/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CR (Malling, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Salerno)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 marca 2014 r.;
- samodzielne rozstrzygnięcie sporu między nim a Parlamentem Europejskim poprzez stwierdzenie nieważności decyzji, którą zaskarżył przed Sądem do spraw Służby Publicznej w zakresie, w jakim nakazuje mu ona zwrot całości kwot, które pobrał on nienależnie tytułem dodatków rodzinnych; lub
- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje oddalenie zarzutu niezgodności z prawem podniesionego wobec art. 85 akapit drugi ostatnie zdanie regulaminu pracowniczego urzędników. Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.